

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ліщука Анатолія Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII

м. К и ї в
18 грудня 2018 року
№ 381-3(II)/2018

Справа № 3-414/2018(6652/18)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Касмініна Олександра Володимировича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича,
Первомайського Олега Олексійовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ліщука Анатолія Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2–3, ст. 12) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Первомайського О.О. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Ліщук А.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) положення частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами (далі – Закон № 1697).

Частиною двадцятою статті 86 Закону № 1697 передбачено, що „умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“.

Автор клопотання зазначає, що „внесенням змін Законом України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII в частину двадцяту статті 86 Закону № 1697 звужено зміст та обсяг існуючих прав і свобод пенсіонерів органів прокуратури, гарантовані Законом № 1697, а саме частинами 13 та 18 статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII зі змінами, яким було гарантовано право на перерахунок пенсій прокурорам та встановлено механізм здійснення такого перерахунку та є порушенням частини третьої статті 22 Конституції України, оскільки внаслідок внесення указаних змін та прийняття нового закону він втратив право на перерахунок пенсії, гарантоване статтею 46 Конституції України“.

Обґрунтовуючи твердження щодо неконституційності положень частини двадцятої статті 86 Закону № 1697, Ліщук А.В. стверджує, що зазначені положення, якими не визначено порядку та умов перерахунку пенсій працівникам прокуратури, а делеговано таке повноваження Кабінету Міністрів України, суперечать частині першій статті 58 Конституції України, відповідно до якої закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі, крім випадків, коли вони пом'якшують або скасовують відповідальність особи.

Таким чином, суб'єкт права на конституційну скаргу просить перевірити частину двадцяту статті 86 Закону № 1697 на відповідність частині третій статті 22, статті 46, частині першій статті 58 Конституції України.

На підтвердження своєї позиції Ліщук А.В. посилається на Конституцію України, Закон № 1697, судові рішення у своїй справі, а саме постанови Красилівського районного суду Хмельницької області від 8 серпня 2016 року, Вінницького апеляційного адміністративного суду від 1 березня 2017 року, Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 10 липня 2018 року, й на окрему думку судді Вінницького апеляційного адміністративного суду Загороднюка А.Г., копії яких долучено до конституційної скарги.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо: вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі передбаченої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду); з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (частина перша); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у

конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Із аналізу судових рішень, копії яких долучено до конституційної скарги, вбачається, що автор клопотання вичерпав усі національні засоби юридичного захисту, що підтверджується наявністю постанов Красилівського районного суду Хмельницької області від 8 серпня 2016 року, Вінницького апеляційного адміністративного суду від 1 березня 2017 року, Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 10 липня 2018 року.

Вперше Ліщук А.В. звернувся до Конституційного Суду України 5 листопада 2018 року. У зв'язку з тим, що конституційна скарга за формою не відповідала вимогам Закону України „Про Конституційний Суд України“, керівник Секретаріату Конституційного Суду України повернув її з відповідним роз'ясненням. Підставою для повернення конституційної скарги було те, що автор клопотання не долучив копій постанов Красилівського районного суду Хмельницької області від 8 серпня 2016 року та Вінницького апеляційного адміністративного суду від 1 березня 2017 року, які є складовими опису перебігу розгляду його справи в судах та на які він посилався в конституційній скарзі.

Відповідно до абзацу другого частини третьої статті 57 Закону України „Про Конституційний Суд України“ повернення конституційної скарги не перешкоджає повторному зверненню до Конституційного Суду України з дотриманням вимог цього закону.

Вдруге Ліщук А.В. звернувся до Конституційного Суду України з конституційною скаргою 28 листопада 2018 року.

Подання конституційної скарги повторно після її повернення керівником Секретаріату Конституційного Суду України є новим зверненням до Конституційного Суду України, тому суб'єкт права на конституційну скаргу повинен дотримуватися всіх вимог щодо форми, змісту та строків

подання конституційної скарги, визначених у Законі України „Про Конституційний Суд України“.

Твердження автора клопотання стосовно безпідставності повернення йому конституційної скарги керівником Секретаріату Конституційного Суду України, що стало причиною пропущення ним тримісячного строку подання конституційної скарги, є необґрунтованими, оскільки умовою прийнятності конституційної скарги є дотримання вимог статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“. Згідно з пунктом 7 частини другої цієї статті у конституційній скарзі зазначаються, зокрема, відомості про документи і матеріали, на які посилається суб'єкт права на конституційну скаргу, із наданням копій цих документів і матеріалів.

Таким чином, Ліщук А.В. подав конституційну скаргу з пропущенням строку її подання, встановленого пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

2.2. Відповідно до статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що суб'єкт права на конституційну скаргу просить перевірити на відповідність Конституції України положення частини двадцятої статті 86 Закону № 1697, проте не обґрунтовує своїх тверджень щодо їх неконституційності, а обмежується цитуванням окремих приписів Конституції України.

Таким чином, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55, пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті

конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 8, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ліщука Анатолія Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**